

La casa bona del catalanisme

Carretero pretén dinamitar el mapa polític català. No crec que se'n surti, coneixent-lo una mica i coneixent sobretot els que el segueixen. El més segur és que acabin l'aventura socarrats, perquè la metxa se'ls cremi als dits. Socarrats i dividits: s'admeten apostes sobre quant tarda a formar-se dins les seves rengles un sector crític.

De moment, l'exconseller de Governació de Maragall que sembla voler ocultar ara aquesta dada biogràfica sota la innocent etiqueta de «metge de Puigcerdà», com si no hagués trencat mai un plat, s'ha esforçat a dinamitar ERC, amb la complicitat incondicional del *grupo* Godó –un ciri al rei, un altre a Carretero–, que a base més de persistència i munició que no de punteria ha acabat fent poc o molt forat.

Carretero és Déu i Barbeta el seu profeta. Jordi Barbeta, que n'ha estat ideòleg i portaveu des de *La Vanguardia* i la RAC, acrònim de Ràdio Convergència. Amb la col·laboració interessada de Salvador Cot que l'ajudava a fer la pinça des d'un diari *Avui* convertit en mur de les lamentacions d'independentistes desenganyats (la majoria s'han desenganyat perquè els falta perspectiva històrica, justament perquè fa poc temps que volen la independència, ideal que exigeix paciència, perseverança i el cap fred, una llarga marxa que no arribarà a la terra promesa en dos dies: que la imprudència no ens faci traïdors). Ara bé, un cop redactat l'article de compromís glossant l'estripada de carnet per part del seu protegit, l'astut Barbeta –encara que no ho sembli, la veritat– ha tingut la precaució de refredar l'entusiasme per les postures intransigents del seu estimat doctor (estimat mentre l'utilitzava per fer mal a ERC en favor de CiU), perquè intueix que justament l'anunciada plataforma electoral del tossut facultatiu perjudicarà més les aspiracions dels convergents que no les dels republicans, fins al punt que es pot donar la paradoxa que, restant més vots a Mas que no a Puigcerdós, el tan patriota Carretero pot contribuir amb la seva jugada a revalidar la presidència de Montilla.

Dit això, ningú no pot negar al senyor Carretero el seu dret a jugar fort. Un cop fora del seu antic partit. Jugar fort però net. Les cartes a la vista. Una opció independentista conservadora pot trobar el seu públic. Tot país normal o amb pretensions de normalitat ha de tenir dreta i esquerra. Negar aquesta distinció, com s'acostuma a fer des de la dreta, és negar la realitat. No és el mateix un Tremosa que un Junqueras, per més que els dos es proclamïn sobiranistes (el primer negant una i altra vegada com sant Pere haver estat mai partidari de la secessió). Convergents i republicans no es mouen en el mateix àmbit ideològic. Ni social. Hi ha a la Casa Gran molts joves de famílies benestants que miren per damunt de l'espatlla els seus rivals. Tot aquest fatigós i fastigós discurs del mateix Barbeta sobre les poltrones... Com si només uns quants escollits tinguessin el dret natural a regentar el poder. Una frase en el llibre *Democràcia a sang freda* de David Madí, paradigma de *pijonacionalista*, resulta reveladora d'aquest classisme, quan afirma que les bases d'ERC se senten més properes al PSC «per extracció social i penúria intel·lectual». Ai, aquesta supèrbia de nen consentit de casa bona...

«Es pot donar la paradoxa que, restant més vots a Mas que no a Puigcerdós, el tan patriota Carretero pot contribuir a revalidar la presidència de Montilla»

LLUÍS ROMERO